

la necessària acumulació de capital, base d'una sòlida economia de mercat. Depredació que es manifesta en esclats de violència contra els estrangers caucàsians i centrasiàtics, progrms del més vell estil tsarista i estalinà, com el manteniment de la *propiska* i la conversió de Moscou en una ciutat de peatge.

Rússia se'n va de cap a la terçmundit-

zació, amb un territori ple de focus conflictius i farcit d'armes nuclears; amb un exèrcit que ha descobert que pot treure profit del seu intervencionisme; amb una constitució elaborada i aprovada a l'inrevés –primer el referèndum; després, si cal, la дума ja se l'estudiarà– i un president valorat a Occident com un mal menor, però que suscita menys-

preus poc dissimulats cada cop que se li escapa un estirabot, un comentari impropcedent, un excés etílic. Es donen les condicions perquè la nostàlgia de l'imperi i de la superpotència i les ganes de restablir-los es manifestin amb més delit que mai. La qüestió dels noms i dels colors de les banderes tant se valdria.

Llibert Ferri

Un psiquiatra per al València CF

Les darreres derrotes han volat el cap de Hiddink i posat setge al del president Tuzón: al club ha esclatat la crisi. És el comentari de J. J. Pérez Benlloch.

Hiddink agradava a les senyores, i no ho dissimulaven. Potser era pels cabells blancs o per aquesta mirada esglaiada de tipus desvalgut que exhibia l'holandès, però el fet és que portava de cul les ties. No coneixerem mai la clau del mecanisme eròtic que les mobilitza. Als jugadors del València també els queia la bava amb l'entrenador i tampoc no ho han ocultat. Era un pare amantíssim que a penes els castigava el múscul. De Roberto conten que va advocar terminantment per la continuïtat del *mister*. Alguns directius i el diari *Las Provincias* advocaven així mateix per deixar les coses com estaven i esperar temps millors. Del president Tuzón no se sap què pensava. Se suposa que va escoltar i llegir els periodistes més influents i va optar per la línia de millor resistència. La seua especialitat és navegar, més que dirigir.

I l'afició, què dimonis volia l'afició? L'afició està fora de combat i quasi esbalaïda. Sobreviu a força d'acudits i d'humor negre. ("Qui juga de porter en el València? El de l'hotel Astoria, un automàtic de Fermax o Sempere?") és una de les malícies que circulen.) A falta de l'assistència psiquiàtrica que realment necessita, s'aferra a la rialla. Dotze gols en tres partits successius i encaixats de manera infamant és més del que podia aguantar el seu cos, per molt animós que es tinga. L'afició està abatuda i desconfiada. En poc més de 15 dies ha descobert que no tenia l'equip somniat, que els seus ídols estaven trencats i que ni tan sols s'atenien a un esquema de joc. En fi, ha constatat traumàticament el que Hiddink havia diagnosticat des de sempre. "Aquest es posa la bena abans de pegar-se la batacada", li retreien. La raó,

no obstant, estava de part del tècnic, però no va tenir personalitat per ser coherent amb ell mateix i abandonar el vaixell si no era capaç de dur-lo al port impossible que li exigien.

Però les coses, segons que veiem, no es quedaran en un mer canvi d'entrenador. La crisi ha somogut els dimonis familiars, ha il·luminat les profundes fissures d'un club tocat pel fat de la vulnerabilitat i el fatalisme del perdedor. En aquests moments ningú no es conforma amb el cap de l'holandès. Això no soluciona el problema d'una plantilla envellida i sense recanvis previstos; una directiva més pinto-

Hiddink. Finalment l'han despatxat.

resca que eficient; la síndrome de Romàrio, el fitxatge del qual va ser avortat pel mateix Tuzón; el ressentiment pel traspàs de Voro, els triomfs del qual en el " Depor" fan bambolles al Mestalla; la sagnia del planter valencià; els fitxatges sense nord i caríssims; la nul·la política de bon veïnat amb els clubs de la regió i, sobretot, la manca d'ambició, inversament proporcional a la salut econòmica de l'entitat i a la fidelitat d'una massa social inassequible al desànim. Només ha faltat que el Sevilla es pose per davant.

La crisi de veritat comença ara. L'oposició ha captat les flaqueses de poder constituït en la casa blanca i s'afanya a l'assalt. L'industrial Francesc Roig –bèstia negra de l'actual president– ha alçat ja la bandera amb un programa ambiciós. Es proposa insuflar alè renovador en l'afició i capitalitzar-ne el rèdit. Vol un València campió, i aquest és el seu eslògan. No és home que s'acovardesca per les xifres de molts dígitos, com és la directiva que resisteix i a la qual va pertànyer.

De fet ja ha esclatat la guerra i és previsible que uns altres candidats obriguem nous fronts. Tots coincideixen a dir que l'etapa de Tuzón va quedar amortitzada i que l'accionariat està més sensible que mai a la innovació. Es ficarà el club a la butxaca qui sàpiga restaurar la confiança de l'afició, renovar l'orgull ferit per les golejades recents i el fugaç miratge de les primeres jornades lligueres. Però una empresa semblant requereix més el divan del psiquiatra que el discurs electoralista. És a dir, que s'imposa un tractament de xoc. Llàstima que els financers i els empresaris indígenes no ho tinguen tan clar.

J. J. Pérez Benlloch